

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/79/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223897
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223897.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Dariny Kriváňovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 1. decembra 2014, č.k. 6 C 166/2012-95, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 1. decembra 2014, č.k. 166/2012-95, p o t v r d z u j e .

6 C

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava V. rozsudkom zo dňa 1.12.2014, č.k. 6 C 166/2012-95, zamietol návrh navrhovateľa; odporcovi náhradu trov konania nepriznal, hoci rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., keďže nebolo preukázané, žeby mu trovy konania vznikli.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175,-- € a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 995,76 €. Navrhovateľ svoj nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, voči štátu, Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 37 Er 190/2005 proti povinnému: U. H., narodený dňa XX.X.XXXX, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod sp.zn. EX 135/2005. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, keď o návrhu oprávneného na zmenu exekútora nerozhodol v zákonom určenej 30-dňovej lehote od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ale až po veľmi dlhej dobe. Tým exekučný súd zapríčinil svojou nečinnosťou zbytočné preťahy v konaní a navyše rozhodol bez splnenia zákonných podmienok, v rozpore so zákonom. Tým bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie veci v primeranom čase zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spolu s právom na spravodlivý súdny proces, na základe čoho je odporca v priamej príčinnej súvislosti s porušenými právami zodpovedný za škodu, ktorá mu tým vznikla. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, súd nevykonával žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu

právnej neistoty. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody, nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda v sume 175,-- € pozostáva zo sumy 70,-- € vynaloženej na správu pohľadávky - pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému, 40,-- € udržanie a správu informačného systému, 50,-- € na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, 15,-- € na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nadväzne na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky si navrhovateľ uplatňoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky. Taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného. Nemajetkovú ujmu si uplatnil v sume 995,76 €; za každý rok = 55,32 € mesačne poznačený prieťahmi, ako potrebu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov štátu; v prejednávanej veci náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje sumu 995,76 € za nečinnosť viac ako 541 dní.

Súd konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania, právneho zástupcu navrhovateľa podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. Na nariadené pojednávanie sa právny zástupca navrhovateľa nedostavil, doručenie predvolania mal riadne vykázané, elektronickým podaním doručeným súdu dňa 28.11.2014 žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania pre porušenie zásady nestrannosti súdu a z tohto dôvodu aj o prerušenie konania vedeného tunajším súdom do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti. Odporca svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil. Neprihliadal na požiadavku navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, nakoľko nepreukázal, žeby v predmetnom konaní takáto sťažnosť bola podaná a vec prejednávajúcu sudkyňu nadriadený súd z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci nevlúčil.

Nadväzne na podrobné vyjadrenie odporcu, na jeho námietky na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré videl v zmätočnom návrhu, ako aj jeho predčasnom podaní na konanie súdu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veciach prieťahov súdu v exekučných konaniach, v neposlednom rade aj na odporcom vznesenú námietku premlčania, po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že dňa 5.10.2010 bola Okresnému súdu Bratislava V. (sp.zn. 37 Er 190/2005) doručená žiadosť na zmenu súdneho exekútora na JUDr. Rudolfa Krutého (namiesto dovtedajšieho Mgr. Vladimíra Cipára). Exekučný súd o tomto návrhu rozhodol uznesením zo dňa 29.3.2012, č.k. 37 Er 190/2005-13, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.5.2012. O zmene súdneho exekútora sa navrhovateľ dozvedel dňa 20.4.2012 (doručením uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora), o škode a jej výške sa preto mohol dozvedieť najskôr toho dňa a pokiaľ návrh na začatie konania v prejednávanej veci podal na súd dňa 27.9.2012, nestalo sa tak po uplynutí premlčacej doby. Súd má právomoc konať vo veciach náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Náležitosti návrhu na začatie konania upravuje ustanovenie § 79 O.s.p. Vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností priamo závisí od obsahu právnej úpravy obsiahnutej v hmotnoprávnych predpisoch, ktoré sú predmetom konania. Splnenie povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo nie je procesnými prostriedkami vynútiteľné a môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej. Posudzovať súlad návrhu s hmotným právom ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko, že takto formulovanému návrhu nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu navrhovateľ. Ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 1.1.2013; v predmetnej veci je potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde, t.j. do 31.12.2012. Navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 30.5.2012, v lehote 6 mesiacov (do 30.11.2012) nárokom navrhovateľa nevyhovelo. Súd nevyhovelo návrhu navrhovateľa rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom.

Na konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy iniciované navrhovateľom súd teda aplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 (§ 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18, § 25 ods. 1). Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie pravidiel stanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to i pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci činnosti rozhodovacej, tiež nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia; ďalej vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla. Okrem náhrady škody upravenej Občianskym zákonníkom neobsahuje zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, ani žiadny iný právny predpis Slovenskej republiky, osobitný spôsob odškodnenia za prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v neodôvodnených prieťahoch konania; zákon nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ako bolo preukázané porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote. Navrhovateľ nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody. V konaní bolo síce preukázané, že exekučný súd porušil zásadu rýchlosti konania a vydania rozhodnutia v zákonnej lehote. Navrhovateľ ale nepreukázal vznik materiálnej škody, nemajetkovej ujmy. Obmedzil sa len na všeobecné tvrdenia. Nepreukázal, žeby pôvodný súdny exekútor (aj napriek navrhovateľom tvrdenej strate dôvery k súdному exekútorovi a nutnosti aktívneho usmerňovania súdneho exekútora navrhovateľom) objektívne nemohol do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného (navrhovateľa), pokračovať vo vymáhaní pohľadávok.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Riadne a včas požiadalo o zrušenie pojednávania, uviedlo dôležité dôvody a predložilo súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadalo o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňalo mu možnosť konať pred súdom. V návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11 NcC 46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí návrhu na začatie konania vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy prebehol vydaním meritórneho rozhodnutia

účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvého stupňa pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd ale odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Súd prvého stupňa tiež pochybil, keď rozhodol skôr, ako rozhodol o jeho žiadosti o prerušení konania. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9 Co 174/2014). Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné pojednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania nežiadal.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.5.2015, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, súd prvého stupňa nerozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. júla 2015 (§ 211 ods. 2

O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, právny zástupca navrhovateľa, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo návrhu navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

Je nepochybné, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvého stupňa, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Ako nepochybné vyplýva z obsahu spisu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.10.2012, sp.zn. 9 NcC 99/2012, sudcov Okresného súdu Bratislava V. nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V. pod sp.zn. 6 C 166/2012. Ústavný súd Slovenskej

republiky uznesením zo dňa 10.9.2013, č.k.

III. ÚS 424/2013-11, ústavnú sťažnosť navrhovateľa o porušení jeho práv daným uznesením Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Znamená to, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa napadnutým rozsudkom, ale aj v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania v dôsledku podania ústavnej sťažnosti, (len) o ktorú navrhovateľ opieral svoj návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/, § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., bolo (dávno) rozhodnuté v neprospech navrhovateľa. Navrhovateľ ďalšie právne skutočnosti odôvodňujúce prerušenie konania ani len netvrdil a z obsahu spisu vôbec nevyplývajú; nerozhodnutie súdu prvého stupňa o takejto žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania z toho istého skutkového a právneho dôvodu osobitným rozhodnutím nie je taká vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Rovnako nie je daný odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodoval vylúčený sudca, práve s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a Ústavného súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom, nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Predvolanie na pojednávanie dňa 1.12.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa s dostatočným časovým predstihom dňa 10.9.2014 (§ 115 ods. 1, 2 O.s.p.). Daného pojednávania sa nezúčastnil navrhovateľ ani jeho právny zástupca, svoju neprítomnosť vôbec neospravedlnili, nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa za tohto skutkového stavu správne postupoval, keď konal a rozhodol v ich neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.); vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Súd dal navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov, právneho zástupcu navrhovateľa, riadne a včas predvolal; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Navrhovateľ nepreukázal, že pred začatím pojednávania sa ospravedlnil a súčasne požiadal z dôležitého dôvodu (presne označeného) o odročenie pojednávania. Znamená to, že súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný znalecký posudok, nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. V odvolaní navrhovateľ uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietáhov v exekučnom konaní, neuvádzal konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa v otázke dôvodnosti škody, nemajetkovej ujmy. Namietané skutkové tvrdenie v jednotlivých veciach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, na rovnakom skutkovom a právnom základe, je dané práve tým, že sám navrhovateľ uvádza skutkový dej, základ, odôvodnenie odvolania rovnaké; rovnaké návrhy, odvolania, vyjadrenia. Navrhovateľ si nesplnil svoju základnú povinnosť tvrdenia, neunesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu). Nepreukázal listinami/skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Rovnako navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi (prípadným) nesprávnym úradným postupom a prípadným vznikom škody či nemajetkovej ujmy. Všeobecné dôvody odvolania spočívajú aj v tom, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nerozhodoval o prerušení konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a tak dôvody odvolania v uvedenej časti sú absolútne nenáležité.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos

VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

Odporcovi úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže ich náhradu nežiadal (§ 224 ods. 1, § 142 ods. I, § 151 ods. I O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.